

Vittnesmålet

Jag minns, hur himlen började liknade en skugga. Inte djupt blå eller svart, så som nattens täcke brukade vara, men en mörk och olycksbådande asfaltsgrå. När den helt plötsligt fick denna färg om natten, i kontrast mot den bländande röda färgen under dagarna, tycktes det vara en vriden och mardrömslik variant av en helt vanlig mulen dag.

Jag känner en närvaro till vänster om mig och hur någon tar tag i min hand. En len hand som får mitt inre att mjukna upp och mina sinnens plågor att domna bort.

“Pappa? Pappa, vi är här nu,” säger en ljus röst, medan min vänstra hand trycks till. Rösten verkar aningen upprörd. Jag försöker öppna ögonen, för att se på denna människa, som av någon anledning väcker en samtidigt ivrig och förtvivlad känsla i min bröstorg. Jag lyckas inte. När rösten börjar viska obegripligt i mitt öra känner jag ett svindlande brus fylla huvudet, tills det att jag ramlar ned i drömska.

Jag minns, alla de där söndagspromenaderna. De tog man med sin familj under tidiga morgnar, då det blott fanns tid till fritidsaktiviteter under dagen. Vi brukade ta en tur i skogen, som redan i mina barndoms tidiga år var själlös och tyst i jämförelse med mor och fars berättelser om den skog de mindes. Min uppmärksamhet var alltid fäst vid deras varma, mjuka tonläge som de tog sig an när de talade om dåtiden; som vore den en filt och en brasa som lindade och vaggade in dem i en trygghet de inte ville släppa taget om. Deras blickar sade även mer än ett tusental ord kunnat göra. De såg inte rakt framför sig, varken på de ihåliga stubbarna eller kadaver av rovdjur, som förstrött prydde marken på det långa, askgrå och förkolnade fältet. Istället verkade en dimma omfatta deras visage, så de inte mera såg varandra, sin son eller det ödesdigra landskapet framför sig. Mumlande om grön mossa och majestätiska träd, olika träd med olika namn och olika löv och doft, tog de krampartade steg framåt i skogen, tills vi nådde fältets utkant vid Motorvägen.

Jag vaknar till av att dova ljud hörs. Det finns fortfarande ett stadigt grepp om min vänstra hand, som har spridit värme längs hela min arm i det annars kalla rummet. Den ljusa rösten talar fortfarande med mig, och ger mig ett pirr av längtan och förväntan av att få se människan bredvid mig. Jag vet ju vem hon är, självklart vet jag det, men en oväntat pust av trötthet får mig att tänka, att om jag vilar lite, kommer jag antagligen att komma ihåg fortare.

Jag minns, hur Liselottes mörka ögon mötte mina, när jag träffade henne vid Motorvägen varje söndagmorgon. Hennes långa, mörka hår var alltid uppsatt i någon experimentell frisyr, och jag frågade henne alltid om den medan våra familjer gjorde sällskap till Kyrkan. Liselottes och mina föräldrar kallpratade därefter, medan jag och Liselotte jämförde antalet djurlik vi lagt märke till under skogs promenaden. Hennes familj tillbringade nämligen även dem en del tid i Skogen, men hade för vana att börja sin vandring från ett annat hörn. Till skillnad från mig såg hon nästan alltid döda fåglar under sin promenad, och vid ett tillfälle svor hon på att hon hittat en som fortfarande var vid liv. Min kära Liselotte hade alltid haft en tendens att överdriva.

Jag minns, hur kyrkomötena verkade ta flera år från ett litet barns perspektiv. I fem timmar satt vi, allihopa från vårt lilla samhälle, anordnade i flera ringar i den nästan tomma lokalen. En ikon av Profeten var placerad i mitten, och böner sades både högt och inuti huvudet. Då ingen rörde ett finger under bönestunden, eftersom det sades bringa olycka, såg jag alltid till att sitta rakt upp från första början för att kunna se profetens ansikte. Hennes ljusa ögon hade ingen ditritad pupill. Istället bestod Irisarna endast av två klart skimrande ädelstenar, som kastade en kall och förebyggande blick på sina undersåtar. Jag glodde rakt in i dem, sökte tröst för små, meningslösa smärtor som kännetecknar den tidiga ungdomens år. Medan de vuxna bad för en lyckad skörd, friska fläktar från norr och mycken regn utan översvämning, fästes mina tankar vid ett minnesvärt tillfälle på hoppet att jag under nästa söndagspromenad skulle hitta en levande fågel. Jag tänkte mig hur den skulle tala melodiskt, på det sätt som mor och far alltid beskrev i sina mumlanden, och hur den därefter skulle sprida sina

färgglada vingar upp mot skyn i tillflykt. Jag såg horisonten i Profetens ögon, och föreställde mig en prick som blev allt mindre och mindre.

“Du har ingenting att oro dig för. Jag är här, här för dig.”

Stämman klingar värmande inom mig. Jag hade börjat känna hur sinnesnärvaron blev stark, och de pinande sensationerna som sakta uppdagade sig i mina lemmar bedövades genast av den ljusa rösten till vänster om mig. Det enda som fortfarande orsakar mig obehag är en oro djupt inom mig, som verkar vilja slita sig fri. Den låter som en röst, en viskning så pass låg, att jag vet att den vill säga mig någonting, men inte exakt vad. *Men för tillfället, kanske jag inte behöver veta.* Jag låter den ljusa, den mer behagliga, rösten återigen omfamna mig, och somnar som ett litet barn.

Jag minns, hur min barndomsväninna Liselotte blev mer än bara en vän. Emedan våra föräldrars hälsa långsamt förtvinade bort, allt eftersom Samhällets luftkvalitet försämrades, kunde vi ta promenader i endast varandras sällskap, och inte längre prata om barnsliga företeelser såsom djurens döda kroppar. För övrigt fanns det så pass lite vilt kvar vid denna tid, att det knappt fanns någonting att rapportera om i alla fall. Vi träffades alltid vid Motorvägen, för att gemensamt ta oss till Kyrkan, där vi satte oss bredvid varandra på det antingen brännande eller isande stengolvet med ansiktet mot Profeten. Vid denna tid hade lidandet blivit så pass stort, att Samhällets ledare hade beslutat att bönestunden skulle vara från gryning till solnedgång, vilket blev en lättnad under vintertid men tortyr under sommaren. Under sommarsolstånden befann vi oss aldrig mera i lokalen, utan utomhus på den grå jorden, under vilken de avlidna begravdes. Där sträckande vi blickar och armar mot skyn, allihopa i ringformation, under 24 timmar. Innan den, varenda år, hade jag för vana att se in i Liselottes ögon, för att sedan ta hennes hand i min och kyssa den. Därefter föll vi ned på knä; lyftandes våra sammanlänkade händer uppåt, uppåt, uppåt. Och när det väl var över minns jag, hur vi återigen såg på varandra. Det fanns alltid någonting speciellt med det där ögonblicket efter heldygnsbönen. Och det var Liselottes mörka ögon, som likt mina egna, glimmade av hopp och förväntan inför Profetens allsmäktiga gåvor.

Jag vaknar med ett djup, rosslande andetag som får ett hostanfall att kväva mig. Med ens inser jag att mina ögon är öppna, och alla mina sinnen överväldigas av det bländande ljuset ovanför mig. Rummet är tomt, och inga ljud, förutom luften som oregelbundet strömmar in och ut ur mina för livet kämpande lungor, kunde höras. Emedan min kropp sakta lugnar ned sig har blicken svårt att fästa sig på en fast punkt. För ett ögonblick tänker jag att mitt fysiska bihang hade kollapsat, att det enda som finns kvar av mig är ett medvetande som av ett misstag blivit kvarglömt i etern. En gång i tiden, antingen långt tillbaka eller långt framåt, hade jag i den här situationen skickat en bön till Profeten. Men i det oändliga, vita havet av ingenting, känns ingen gudomlig närvaro. Plötsligt blir jag återigen medveten om mina andetag, som nu orsakar mig en svårt lokaliserad, huggande smärta. Blicken kastas nedåt, för att bemötas av mörkare, organiska färger som ger tecken till liv mitt i den sterila, vita omgivningen. Jag ser mina skrynkliga, av vener prydda händer, som krampartat försöker gripa tag om bröstbenet. Bakom det trummar hjärtat som om det vill ut från sitt fängelse. När jag sitter där, med det långsamt avtagande flåset och sakta nedåtgående pulsen, vänjer sig ögonen vid det massiva vita havet omkring mig. Efter ett tag börjar jag urskilja nyanser av grått och konturer av olika föremål. Jag befinner mig i ett instängt rum, med ett bekvämt underlag, en dörr till höger, och helvit inredning. Att det finns teknik till både höger och vänster om mig, leder mig till att tro att det är ett sjukhus jag befinner mig på. Eller ett dårhus. Vilken offentlig byggnad som helst egentligen; det lilla Samhället hade varken elektricitet eller madrasser. Mina händer sträcks framför mig för att bemötas av främmande texturer. Tyger av den mjukaste sorten jag någonsin känt till. Det verkar även som att jag själv är klädd i ljusa kläder av samma sorts tyger, och dess sensation mot min hy får min blick att momentant suddas till. Små, grå fläckar uppenbarar sig på tyget framför mig. *När vi var barn kunde vi blott drömma om dylika befogenheter, och nu var hon inte här för att dela dem med mig.* I min frustration sätter jag mig upp med ett ryck, och en glimt av färg anas någonstans bakom mig. Jag

vänder mig om för att se ett hål i väggen. Himlen utanför fönstret är illröd. Ögonen spärras upp, och hjärtat börjar återigen ta fart.

Jag minns inte längre varför det var på det sättet. Att himlen, helt plötsligt en dag, blev röd. *Nej, det var en lögn.* Någonstans i min hjärna, men jag vet inte exakt var, kan jag höra hur ett specifikt minne försöker klösa sig till ytan. Ett dovt skrik bryter sig plötsligt igenom höljet som till en början dolde det. Det är så fruktansvärt att allt översvämmar mina sinnen samtidigt. Jag ser henne, Liselotte. Jag ser henne, jag ser rött, och jag hör hennes vrål.

Vi var i en period av svår svält, den där dagen. Till och med när de gamla och sjuka inte längre hade matprivilegier räckte det inte åt alla. För att åtgärda detta infördes heldygnsbön utomhus vid minst två tillfällen i veckan, trots att det var vinter. Under stjärnklara nätter, med stelfrusna lemningar, sträckte vi våra taniga armar mot skyn. Men när veckorna gick, och maten blev alltmer knapp, beslutade man att svälten var ett straff från Profeten. Man bestämde därför, att en utvald medborgare skulle offras varje vecka, där dennes kött brändes levande som en helig gåva, i syftet att gottgöra Profeten. Ingen protesterade, då ingen hade kapaciteten. De långa, hårda arbetsdagarna där man antingen hade koll på den boskap som fanns kvar, eller gick långa vägar för att eventuellt hitta något dött djur, hade redan dränerat oss alla. Den näring som kroppen fick, gick mot att antingen sätta en fot framför den andra eller att vanvettigt kasta armarna mot himlen. Detta domnade tillstånd, som inte tillät några som helst motståndstankar, var inte att leva, utan att existera. Möjligtvis var det därför, som en nybliven mor inte rörde en min när hennes son valdes ut som det allra första offret. Efter askans sista glöd hade hon till och med inte vänt sig om, emedan hon släpat sig mot Motorvägen.

Jag hade redan gråtit mig tom sedan länge, när en läkare till sist kommer in i mitt rum. Hon säger någonting, som jag glömmer på en gång, och ytterligare någonting, som låter som om hon sagt det med huvudet under en vattenyta. Min oförmåga att kunna ta in det hon säger gör att jag bara stirrar blankt framför mig. Efter att ha insett att jag inte förstår henne går hon äntligen därifrån. Jag sitter kvar, men en grop i magen av saknad. Upphovet till den ljusa, ljuvliga rösten verkade aldrig ha funnits till, för rummet var helt tomt på mänsklig närvaro. Jag upprepar det sättet hon hade sagt ordet "pappa" i mitt huvud om och om igen, och föreställer mig känslan av silkeslen hud på min hand. Trots min tidigare hypotes, brister jag ännu en gång ut i fruktansvärda och högljudda snyftningar.

Jag minns, hur jag drömde att en framtid med Liselotte hade varit möjlig. Och om det inte vore för den dagen, då eldsvådorna hade sträckt sig så långt upp, att självaste molnen brann, hade vi antagligen tillbringat resten av vår existens tillsammans. Jag ser scenen framför mig nu; dagen då himlen blev lika röd som elden under dage, och lika grå och kvävande som brandröken under natten. Även om livet i samhället var långt ifrån en lycklig tillvaro, fanns det alltid en mening att leva så länge hon fanns. *Tänk om vi hade gift oss, fått en familj tillsammans... där min tillvaro på sjukhuset kunde ha blivit mindre olidlig med en dotter som kunde vara vid min sida, som kunde bringa tröst medan jag faller in och ut ur de mörkaste hörnen av mitt sinne.*

Profetens första och sista gåva till mig blev hallucinationer.

Jag ser en horisont, lika blå som Profetens ögon, framför mig. Den sträcker sig så långt blicken kan nå. I fjärran observerar jag en prick som verkar bli allt mindre, och hoppas innerligt, att Liselottes upphittade fågel kan ta sig så pass långt bort som horisonten tillåter.